

KO SE VRČ RAZBIJE, PREOSTANE LE ŠE IZSTOPNA IZJAVA

Od leta 1998, ko je jedro Slovenskega etnološkega društva nojevsko vtaknilo glavo v pesek ob in po izrednem občnem zboru, ko sem – skupaj s pokojnim Borutom Brumnom – reagiral na kršitev najosnovnejših pravil vedenja v strokovnem in znanstvenem delovanju in uspel s pobudo po sklicu izrednega občnega zbora društva zaradi nečastnega nacionalističnega ravnanja takratne predsednice na mednarodnem posvetu v Poreču in zaradi nenamenskega trošenja *Glasniku SED* namenjenih sredstev, se društvenega življenja udeležujem izrazito pasivno – da le ne bi kazil (samo)všečne podobe etnološke srečne družine.

A že takrat se je nakazala težnja, ki ji društvo sledi še danes: sprenevedanje, manipulacije in ignoranca. Društvo že po sklicu omenjenega izrednega občnega zbora ni upoštevalo lastnega statuta in niti v svojem lastnem glasilu ni obelodanilo dejstva, da je takratna predsednica društva zaradi svojega delovanja dobila javni opomin. Tega danes skorajda nihče ne ve. In če se je zgodil kakšen »razkol«, je temeljil na upoštevanju ali neupoštevanju lastnih pravil in načel ter splošnih načel in zakonov.

Zgodba s prikrivanjem in sprenevedanjem se je kasneje ponovila še nekajkrat, vsakokrat na škodo resnice. V zadnjih letih je društvo oz. njegovo trdo jedro vztrajno manipuliralo z nekakšnim razkolom med oddelkom in drugimi etnološkimi institucijami. S trmastim blatenjem in sprenevedanjem je glasni skupinici v Slovenskem etnološkem društvu uspelo prepričati večino članov in članic, da smo sodelavci Oddelka za etnologijo in kulturno antropologijo malodane edini »problem« društva in vede ter stroke v celoti!

Človek marsikaj prenese, ampak v določenem trenutku je mera polna. Ko sem izvedel za odločitev Komisije za podeljevanje

Murkovih priznanj o letošnjih nagrajencih, sem se nehal čuditi nad tem, da lahko barka potone še globlje: očitno ni jarka, pod katerim ne bi bilo še globljega dna.

Čeprav sem bil osebno proti, so kolegi spisali predlog za posthumno podelitev Murkove nagrade pokojnemu izr. prof. dr. Borutu Brumnu. Če si po mnenju slovenskih etnologov in etnologinj kolega Borut Brumen, dokler je bil še živ, ni zaslužil kakršnegakoli društvenega priznanja na podlagi »izjemnih etnoloških znanstvenih in raziskovalnih dosežkov«, kar je prva alineja pojasnitve »posebnih dosežkov v etnologiji na Slovenskem«, potem ni prav nobenega dvoma, da bi mu kakršnakoli vsaj malo razsodna komisija morala podeliti nagrado za »znanstvene in strokovne dosežke, zaokrožene v življenjskem delu« – razen če se prav nihče ne bi spomnil nanj in posredoval predloga za podelitev takšne nagrade.

Morda sem bil osebno proti pisanju predloga tudi zato, ker sem se bal razpleta, a sedaj, ko se je to zgodilo, ne morem drugače, kot ugotoviti, da društvo, ki ni sposobno prepoznati in priznati pomena raziskovalnega dela takšnega izjemnega raziskovalca in strokovnjaka, kot je bil Borut Brumen, nima ne epistemološkega ne moralnega kompasa in je obsojeno na smetišče zgodovine. (Za nameček pa pri odločitvi o podelitvi nagrade ne upošteva niti črke niti duha lastnega Pravilnika o podeljevanju Murkove nagrade, Murkovega priznanja in Murkove listine za posebne dosežke v etnologiji na Slovenskem, ki sem jih navedel zgoraj.)

V takšnem društvu ne morem in nočem več sodelovati.

Vrč je dokončno razbit: s tem dopisom izstopam iz društva. Vse kolege in kolegice, ki vsaj približno razumejo razloge za moj izstop, pozivam, da se pridružijo pobudi za ustanovitev novega etnološkega in antropološkega združenja.

Datum prejema prispevka v uredništvo: 23. 10. 2005